ԱՐՇԱԼՈՒՅՍ ՄԱՐԳԱՐՅԱՆ

ՕՇԱԿԱՆՈՒՄ

Այստեղ, այս հողի տակ, այրվում է, հրկիզվում.
Հողի տակ արեգակ և հողի տակ երկինք,
Եվ հողի տակ մի սիրտ և հողի տակ լեզու,
Եվ հողի տակ անմահ աղբյուրն հայոց երգի:

Մեռյա՞լ է նա արդյոք, բայց որպիսի՜ մեռյալ.
Հողի պես անվախճան, հողի պես հոլմածեծ,
Օ՜, նա հողն է հայոց լույսի՝ սիրո մեհյան,
Հերկը մեր դպրության՝ սերմնացանով իր մեծ:

Ակունքը քերթության՝ տեսած հապար ավեր,
Խոյանքը մեր հոգու, դուռը մեր՝ հանճարի,
Ու հին գմբեթի տակ, հին ու սրբանվեր,
Դուք չե՞ք լսում կվարթ կարկաչը լույսերի:

Դրանից չէ՞ արդյոք, որ դաշտերում կմրուխտ
Եվ արտերում, ուր որ արևն է բարբառում,
Որպես ցորյան, որպես հայոց հացի բուրմունք,
Կենաց պես Մեսրոպն է մեր հոգու դեմ հառնում:

Ամեն, ամենուր է գոյությունը նրա,
Մեղվի պես ժողովում ոսկե փոշին գրոց,
Օ՜, նա դեռ գրում է գրչով իր եղեգնյա՝
Մագաղաթին հանձնում ճանապարհը հայոց:

Այստեղ, այս հողի տակ, այրվում է, հրկիզվում,
Հողի տակ արեգակ, և հողի տակ երկինք,
Եվ հողի տակ մի սիրտ, և հողի տակ լեզու,
Եվ հողի տակ անմահ աղբյուրն հայոց երգի...